

Петко Р. Славейков

Спомен

По Н. Батюшков

На запад слънцето трепти, едва гори
и в огнени вълми мъждее.
Усмислен месецът занича през гори
струите си как Етър лее.
Заспало все и пусти речни богове,
едвам е чут, като чуртят водите
и вятърът като люлей горите
и шепне с листовете.

Сам тука по разбъчканите камъни
на таз огромната направа
пълзя и мярка ми се между тъмнини
следа от миналата слава:
съсипани стени, обрасли трапища,
палати срутени, с земята уравни,
твърдини мъховити, църкви запустени,
с зарити гробища.

Вред тишина, мълчанье мъртво в тез места,
едвам едно възпоменанье
живей и ме вглъбява в сладостна мечта,
за да пригледвам със мълчанье
там, там, където е обрасло с буренак,
где вятърът люлей пусналата коприва,
где месецът насилам зарите си впива
под дребний камънак.

Там някога юнак, от битви уморен,
в дома от старина оставал,
изпращал сина си на бой и ободрен
своята сабя му подавал.

1852 г.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4212>]